

Eens was Marie met het een of ander werk bezig in de kamer.

„Hoor jelui niets meer van Frank?” vroeg Charlotte.

„Niets, wat zouden wij van hem hooren. Ik vind het toch zoo verdrietig, dat hij nu geheel dood voor ons is. Mama heeft te veel naar Henri geluisterd, zij had wat hartelijker tegen hem en tegen zijn vrouw moeten zijn.”

„Wanneer heeft hij het laatste teeken van leven gegeven?”

„Het laatste op een briefkaart aan Henri, om hem te verzoeken het geld betaalbaar te stellen aan een bank in Madrid.”

„Dus is hij nu in Spanje? Met zijn vrouw?”

„Dat zal wel! Verbeeld je toen Meta laatst in den Haag was, is zij naar zijn adres gegaan in de Celebesstraat, maar hij had het reeds sints Februari verlaten.”

„En vroeg Meta geen bijzonderheden?”

„Neen, zij vond dat te min.”

„Hoe dom! Ik had ze wel uitgehoord. Dat verzeker ik je.”

„Ik hoor dat hij dit jaar in Arti exposeeren zal. Hoe naar, iedereen spreekt er over en vraagt naar je broer en dan zelf er niets van te weten.”

„Och je zal zien; hij komt op een goeden dag uit de lucht vallen. Hé, Marie, ben je daar! Wil je mij mijn sleutelmandje eens geven; het ligt geloof ik in de tuinkamer.”

„Als het u belieft, mevrouw!”

„Wat is zij bleek! Scheelt haar iets?”

„Zoo? 't Is me niet opgevallen. Zij is heel goed gezond. Vind je haar nu zoo mooi, Phie, als sommigen er over roepen.”

„Ik heb haar nooit mooi gevonden. Meta vindt haar een dotje, en zegt dat zij zulke prachtige oogen heeft.”

„Je ziet zoo weinig van haar oogen; zij houdt ze altijd neergeslagen en dit